

21. august 2015

EM 2015/55

Hermed fremsættes følgende beslutningsforslag i henhold til § 33 i Forretningsordenen for Inatsisartut:

Forslag til Inatsisartutbeslutning om at Naalakkersuisut pålægges at tage initiativ til en ændring af § 5 i Inatsisartutlov nr. 16 af 3. december 2012 om pædagogisk udviklende tilbud til børn i førskolealderen, således at ventetiden på et pædagogisk udviklende dagtilbud ikke må overstige et nærmere fastsat antal måneder.

(Medlem af Inatsisartut Tillie Martinussen, Demokrateerne)

Begrundelse

Grønlandske studerende i udlandet er en værdifuld ressource, som vi alle ønsker tilbage til Grønland efter afslutningen på deres studier. Men desværre er der mange, som ikke vender tilbage – selv om de måske ellers gerne ville.

Et af de forhold, som kan gøre det vanskeligt for de færdiguddannede at vende hjem, er manglen på daginstitutionspladser til børn.

Det påhviler den enkelte kommune at sikre det fornødne antal dagtilbud til alle børn i førskolealderen. Dette fremgår af § 5 i den gældende Inatsisartutlov om pædagogisk udviklende tilbud til børn i førskolealderen.

Det er ikke kun vore studerende i Danmark, som rammes af manglen på daginstitutionspladser eller dagplejere. Faktisk er det et stort problem for mange herboende forældre, som tvinges til enten at forlade arbejdsmarkedet og passe børnene selv, eller at aflevere deres børn i en uautoriseret pasningsordning (hvis de ellers kan finde en), med de ulemper og den usikkerhed, som følger heraf: I en uautoriseret pasningsordning er der ikke garanti for, at dagplejen magter opgaven, og at børnene bliver passet forsvarligt. Måske er der flere børn end dagplejen magter, og måske er aldersforskellen mellem børnene for stor. Bliver dagplejen syg, står forældrene pludselig uden pasningsmulighed.

I enhver børnefamilie skal far og mor kunne tage på arbejde i tryk forvisning om, at deres børn får kærlig omsorg under trygge og udviklende rammer, mens forældrene passer deres arbejde. Det er vel også baggrunden for, at § 5 i den gældende Inatsisartutlov pålægger kommunerne ”at sikre det fornødne antal dagtilbud.”

Men tilsyneladende er bestemmelsen ikke formuleret tilstrækkeligt forpligtende. Der er således behov for præcisering af bestemmelsen, f.eks. således at der sættes et loft for, hvor lang den forventede ventetid på passende pasningsstilbud må være, eller at der bliver indført en egentlig pasningsgaranti.

De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige.

Der skal afsættes ressourcer til udarbejdelse af de nødvendige ændringer i lovgivningen. Disse udgifter forventes dog ikke at overstige et kvart AC-årsværk, dvs. 125.000 kr.

Lovændringen vil – afhængigt af sit indhold – kunne indebære, at visse kommuner vil skulle udbygge antallet af sine pædagogisk udviklende dagtilbud. Principielt mener jeg ikke, at kommunerne bør kompenseres for disse driftsudgifter over bloktilskuddet fra Landskassen. Kommunerne har således mulighed for at omprioritere sine midler, gennem f.eks. besparelser på andre borgerrettede ydelser. Kommunerne har jo også efter de gældende regler en forpligtelse til at sørge for, at der er nok pasningsmuligheder for børn i førskolealderen.

De økonomiske og administrative konsekvenser for det private erhvervsliv.

Ingen

De økonomiske og administrative konsekvenser for borgerne.

Kommunerne kan vælge at øge antallet af pædagogisk udviklende dagtilbud gennem besparelser af andre borgerrettede ydelser. En sådan besparelse vil have indflydelse på de velfærdsydelser, der måtte blive tilbudt den pågældende kommunes borgere.